

HITETLEN

SZERENCÉS D. MÁRTON

BRÜSSZELI MELÓ

A nap egy észrevehetetlenül megbújó vékonyka alkohol-mellékérből indult, majd az öntudatot, a potenciát, az erkölcsi ellenállást bedöntő folyamként hisztérikus részegségbe torkollott. Mérgező szennyfolyam áradt az önsajnálát tengerébe. Hordalékként sodorta magával azt, ami megmaradt az életemből. A gyakorlatban ez azt jelentette, hogy azokat az ötven milliliteres, ellenállhatatlanul a kézbe, a kabátzsebbe kívánczó Skyy Vodka és Bombay Shappire szelencéket – amelyek a minibárban sorakoztak – a szájhigiénia jegyében ledöntöttem. Egy órát gubbasztottam a zuhany alatt, egyszer el is ájultam, és percekkel később, amikor magamhoz tértem vettem észre, hogy elsőfokú égésnyom keletkezett az oldalamon a forró víztől. Hosszú időn át bután ültem a televízió előtt. A TV5 Monde Europe-ot néztem. Az esti műsor ismétlése pörgött le újból a matinéidőben.

A rettenetesen nyomasztó utazási műsor reklámszünetében rövid imázs-film ment, ami Brüsszel „új és felfedezetlen világára” próbálta felhívni a figyelmet. A spot főszereplője egy teljesen behatárolhatatlan rasszú és nemű, negyed-ázsiai, negyed-afrikai, negyed-eurázsiai lombikegyed, aki (ami) fel volt szerelve a kornak megfelelő összes, a fogyasztók számára elérhető technikai klisével, amelyek aztán átvették a teste és az öntudata feletti irányítást és utat mutattak a „város meghódításában és önmaga felfedezésében”. Rettenetesen lapos és unalmas kalandjai során (amilyeneket csak egy marketing-szakembert tud kitalálni), ebben az identitás-expóban megtalálta a hozzá, azaz a banki egyenlegéhez leginkább illeszkedő mesterséges közeget. Többnyire marokkóiakból és algírokból összeálló hipszter-társaság kertmozijában vegyült el, ahol mindenki az lehetett, ami akart. Egyfajta édenkert, paradicsomi állapot volt ez, az alkalmazkodásért kijáró földre szállított mennyország. Megfért egymás mellett a liberális, a progresszív muszlim, a kísérleti stádiumban lévő, az új nemiszervét tesztüzemben bejárató transzszexuális és a teljesen átlagos flamand biszexuális lány. Senki nem akart rájuk törni, hogy végül halomra gyilkolja, lefejezze, megcsonkítsa őket (ezen – természetesen – csodálkoztam is). Ezek a kisleányok látszólag, bár nem tudni kinek a védelme alatt, biztonságban voltak, játszottak, próbálgatták magukat az éteri időtlenségben, mert a történelemnek ezen a ponton vége van, nincs rá szükség többé. A reklám életérzés-mágiája a túlfűtött és nyugalmas, a kommunális ultraközösségi, a konform-magány, az önfeledt egyedüllét és a harmónia-pillanatok vizuális hangulatfoszlányai mellett a következő jelmondatból állt össze: *Découvrez-vous!* avagy „Fedezd fel önmagad!” De ez is csak egy otrombán átideologizált, az embert a végletekig elzüllesztő propagandaszöveg volt (nagyjából azonos módszerrel, mint az *Arbeit macht frei* világfelirat), ami a nyomorult konzumentitások bizonyos

Száguldó hit – Jezsuita misszionárius motoron, Kína, 1939
(Fortepan)

léthiány-cikkeire ad cinikus-piacorientált választ, hogy aztán végleg megsemmisítse őket.

Egy óra múlva már a metrón ültem. Szokás szerint késésben. Annyi időm még volt, hogy érkezés előtt az utcán megigyam az utolsó szállodai rakétát, aztán rágókra haraptam, legalább négyre. Az eukaliptuszos ízbomba szétrobbant a számban. A szag elleni védekezés számomra feleslegessé vált, tudom, hogy a bőrömből, a pórusaimból is állandóan dől az átható cefreszag. A Luxemburg téren, a parlament főépületével szemközt, a Quartier Leopoldban kellett találkoznom egy megkerülhetetlennek tartott, konzervatív csúcserőtelmiségivel. Mikor odaértem, elégedetten állapítottam meg, hogy a faszi még sehol nincs, esetleg késésben van, vagy már korábban, türelmetlenül és sértetten elszelelt. Ez lenne ugye a jobbik eset. Mindennél jobban vágytam rá, hogy elkerüljem a találkozót. De interjúról volt szó, négyoldalas címlapos anyag a jövő heti lapszámban, az ilyen alakok pedig feltétlenül úgy gondolják: meg kell szólalniuk, és erre egyetlen kínáló alkalmat sem szalasztanak el.

Pár perc múlva – természetesen – megérkezett, nehézkesen szállt ki a taxiból, és már az első pillanatban láttam rajta, a megviselt tweedzakójából, a cipője felett kilógó, az izzadságtól megsárgult fehér zoknijából, a korpás válltömegeiből, hogy reménytelen eset, a délutánom elveszett, ez a vadbarom rohadt hosszan fog ugatni a hagyományról, a tradícióra épülő új családmodellről, a konzerva-

tív intellektus társadalommérnöki küldetéséről, az európa-iságról, a kultúráról, a fehér ember megtagadott antropológiai és szellemi-lelki szükségleteiről, a kereszténység agóniájáról és végső feltámadásáról, az iszlámmal kötött végső, nagy békéről. Így is lett, nem kellett csalódnom rosszindulatomban most sem. A férfi *anguille au vert*-t rendelt, később *moules frites*-et. Igazi zabagép volt, aki ráadásul undorítóan és nagy bizonyossággal zabált (mert a rendes ember, egy úgy-

nevezett „erkölcsi lény” mindig érez egyfajta szégyent, ha ismeretlenek szeme láttára kényszerül enni). Végig küzdenem kellett, hogy ne okádjak az asztalra. Emberünk nem finomkodott, a kagylókba hosszú nyelvvel, nagy rutinnal nyalt be, mint aki valamiféle rejtett erogén zónát keres, ahová csak neki van titkos bejárása. Egy darabig simogatta, játszott vele, majd magába szívta a kagylóhúst, elhasználtan dobta a tányérra. Az idővel üzemszerűvé alakuló eljárás közben folyamatosan, fáradhatatlanul pofázott. Az ilyen emberek undorítóan kiélvezik az életet, szexualitásukban igénytelenek, üvöltve, nagy hangon, rázkódva ejakulálnak, mintha valami nagy, mindenki számára várva-várt üdvörtörténeti esemény teljesedett volna be. Berendeltem egy üveggel valami üdítőital jellegű spanyol rosét, és tíz perc alatt elviselhetően tompa állapotba készítettem magam.

Csak sokkal később, újból a metrón nyomorogva vettem észre, hogy a beszélgetésnek vége, és bár kivettem az asztalra, de elfelejtettem bekapcsolni a diktafont. Pontosan nem tudom, mióta ültem már a metrón. Ez új és valamelyest aggasztó jelenség volt. Önvesztés. A beszélgetésből (egyébként) semmi lényegesre nem emlékszem, de kizártnak tartom, hogy elhangzott benne bármi egyszeri és megismételhetetlen. Az interjúért és a hangfelvételért természetesen nem kár, simán, hüllőagyból kiírom ezeket az intellektualizáló és közhelyszűrően átpolitizált (és jól megfizetett) válasz-frázisokat, de az őszintén érdeklődő, nem tolakodó, a nyugati sztenderdeknek megfelelő, tájékozottnak tűnő kérdéseket sem lesz nehezebb megírni. A végeredmény mindenképpen parodisztikus lesz. Egyébként is, kit érdekel az, hogy ez a szerencsétlen mit hordott össze, ha az izzadt, lassan elhájásodó arcára rá volt írva minden? Az pedig kitörölhetetlenül megjelent előttem, és láttam, éreztem, tudtam: évei vannak hátra. Feltehetőleg hererák. Sőt egészen biztos vagyok benne, hogy hererák, kiegészítve egy folyamatosan visszatérő, soha meg nem szűnő gonosz gonorrhoeával, amit egy tizenöt éves thai lánytól kapott el előző év augusztusában egy udonthani luxuspanzióban. Csak azután ment orvoshoz, hogy a kezdeti viszkető és égető érzés egyre zavaróbbá vált. Egy hét alatt minden kiderült. Meg fog halni. Már elfogadta, ahogyan végül azt is, hogy olyan elviselhetetlenül visszataszító emberi roncs lett belőle, aki iránt senki nem fog szánalmat

» » **hosszan fog ugatni az iszlámmal kötött végső, nagy békéről**

vagy sajnálatot érezni. Nem maradt számára más: elviselni a testi szenvedést, ami bünei miatt szabtak ki rá. Tisztességtelen voltam vele, de legalább igazságos. Tessék kimondani valami olyan súlyú állítást, amire érdemesebb lesz figyelni, mint az előttem, az asztalon rám vágyakozó alkoholra. De ezek soha, még véletlenül sem állítanának semmit, csak sírnak, mint valami törött lábú, az autópálya szélén elsodort kutya, hogy végre valaki hajlandó legyen felfüggeszteni nyüszítésük, sebzett és kiszolgáltatott látványuk miatt utazását, szánja meg őket, és pusztán kegyelemből, emberi jóérezésből verje agyon őket. Összességében nem haragudhattam rá, mivel magammal cseszttem ki azzal, hogy nem figyeltem szájmenésére, de akkor, amikor valahogy a látóhatár szélén nem nyomódik le a diktafon felvevőgombja, az ember még nem tudja, hogy megduplázta az együttlétét ezzel a szerencsétlennel, akinek a szar mondatai helyett jó mondatokat kell kitalálnia majd.

ALLAH A JUBELPARKBAN

Végül, egy váratlan ötlettől vezérelve nem mentem vissza a hotelbe. A végálmásig utaztam. Beültem egy közeli sörözőbe (kiváló apátsági meggyesörök volt), és pontosan ott folytattam, ahol abbahagytam. A fülem zúgni kezdett, mintha valami fékezhetetlen víztömeg robajlása közeledne a hátam mögül; lassan a hang irányába fordítom fejemet, és látom, hogy a folyó víz lassan nagy vízzé válik, míg végül a természet örült monumentalitásával zuhan alá a magasból. Alkoholmérgező volt, ez egyértelmű. De hiába a felismerés, a gyors diagnózis, a kép nem maradt abba, nem szakadt meg, a vízoszlop a nála erősebb akarattal elött behódoló erőként engedelmesen hullott a mélység felé, hiszen az anyag belső lényege, a szubsztanciája, a lázadás teljes hiánya, az alárendeltség, az univerzum törvénykezésének feltétel nélküli elfogadása. Ez teszi anyaggá. Valahogy, nagy nehézségek árán, botrány nélkül felálltam az asztaltól és elindultam, majd egy órán át meneteltem a város belsősegei felé. Közben eszembe jutott, hogy van valami hasonló a részegségben és az iszlámban. Az alkohollal megütközve a férfi anyagszerűsége és gyengesége nyilvánvalóvá lesz, de Allah akarata alá kerülve ez ugyanígy megtörténik. Nem véletlenül tiltja a próféta a párlat és az erjedt főzetek fogyasztását, mert ezek a kotyvalékok a legnagyobb riválisai. Az iszlám civilizációs ereje ebben a beismert, megvallott transzformációban van, ahol a világ tökéletlenségének érzése, a világba vetett bizalom elvesztése, a világ megjavítására tett erőszakos kísérletek nem léteznek, nem létezhetnek, ugyanakkor a megtérés, az alárendeltté válás nem is kategorikus, fokozatos belenyugvással zajlik le, mert nem az akarattal török meg és őrlődik fel (valamiféle belső harcban és kudarcok sorozatának következményeként, ahogyan ez korábban Európában törvényszerű volt), hanem az akarattal, többé már nem önmagát akarja, a szembenállásért magáért, hanem a törvényt, semmi mást. Míg a kereszténységben az eucharishtiában egyedül Krisztus lesz anyaggá, úgy az iszlámban minden hívő anyaggá lesz, aki hajnalban, a rituális megtisztulás után, homlokát egészen a földhöz érintve a *fadzsr*-ba kezd (ez, a nap első imádsága kiemelt esemény, mert a többiek, a hitetlenek ilyenkor még álmodnak, védtelenek, és ez az intim, a felkelő napot az egyetlen Istennek megszentelő aktus a hívő éberségével megelőzi az alkonyatért, a napnyugtáért, az éjszaka nyugalmáért folytatott szellemi harcot).

Önmagamot megerőszakolva, tehetetlen dühből vedeltem a nagymecset közelében, a késő őszi, végítélet utáni melankóliát árasztó Jubelparkban (bár fogalmam sincsen, végül hogyan keveredtem oda). Nem akartam elfogadni a kimondatott, mindent és mindenkit maga alá temető igazságot, hogy ez a mérgezett föld, és ami benne van, kisarjad belőle, mind Allahé lesz, még az a széltől szédelgő fa is, aminek az egyik ága, miközben lehajlik, bizonytalanul és szelíden felém nyúl, de egy váratlan, erős széllökés eltöri. Kiráz a hideg. A szövetcabát, amit magamra vettem, és ez a néhány Duvel már kevésnek bizonyult az észak felől váratlanul érkező, sújtólégerejű hidegfronttal szemben. Kezdem kijózanodni, ami tűrhetetlen állapot. Megállapítottam, hogy aurával

**van valami hasonló
a részegségben
és az iszlámban**

Javíthatatlan selejt
– Tatra 57-es roncsa 1979-ben
(Urbán Tamás felvétele, Fortepan)

kiegészülő, tompa fejfájáshullámok várnak rám a következő másfél hétben. Ekkor már négy napja voltam Belgiumban, de a félrészeg vagy másnapos ténfergésen túl még semmit sem csináltam, képtelen voltam bármi véghezvitelére, valami nem volt rendben. Igaz, nem most kezdődött ez sem. Egy darabig még figyelem a mecsetbe, az esti imádságra érkező férfiakat, és már tudom, hogy ez az éjszaka az övé, Allahé. Nem tudnak róla, de ezt a dialadt ünneplik a *magrib*-bal, ahogyan végül azt sem fogják észrevenni: visszavonhatatlanul győznek. Ők akkor is csak leborulnak és imádkoznak, ismétlik a rítust és beteljesítik önmagukban istenüket. Mert ez ilyen egyszerű, nincsen ebben semmi titok.

Végül elindulok a Merodé felé, hogy feltankoljak a Carpe Diemben néhány üveg Hoegaardent. A zsebemben kutakodva, akár egy tapasztalt guberáló, felfedezést teszek: jut még egy üveg Absolute-ra is. Ez meglepő volt, mert a pénzem rohamosan fogyott, és már az előző nyomott éjszaka félelmet éreztem attól (az izzadságtól átázott a lepedő, reggel krákgovva ébredtem a hideg szobában), hogy valami mondvacsinált és lenyomozható ürüggyel igényelnem kell a szerkesztőségi alapból, vagy legrosszabb esetben – a hazugságokat megkerülve – a saját pénzem negatívját, a hitelkártyámat kell használnom. Ezt a kellemetlenséget így most halogathattam holnapig, mert ez az ötven euró kimentett a patkánycsapdából. Kellemesnek és gondtalannak ígérkezett a visszaút a hotel-szobáig.

EUROKRÁCIA

Másnap hajnalban újból a teljes nyughatatlanság vett rajtam erőt, és amint a hajnali kékesszürke fények elérték odúmat, azonnal felöltöztem és elindultam a közeli marokkói teázó felé. Amikor beléptem az ajtón, nem láttam senkit, a hely üres volt, csak a fűtőtest folyamatos morajlását hallottam és a hűtőgé-

pekét. Nyilvánvaló volt, hogy imádkoznak, hátul az egyik szobában, talán a raktárban. Egy pillanatra elmosolyodtam azon, ahogyan elképzeltem az Allah (és a próféta) nagyobb dicsőségére égnek meredő seggeket. Bár azonnal elkomorodtam, mert tudtam: nincs helye a kárörömnek, ezzel még viccelni sem lehet, nem lehet nevetségessé tenni, mert valójában ez az egyik legnagyobb tabu, az égnek meredő valag szentsége. Pár perc múlva a hátsó szobából előbújt a tulajdonos és koravén felesége, illetve egy másik, a nagyjából ötven-ötvenöt éves férfihoz láthatóan túl fiatal lány. Ez a hamvas arcú, jó alakú lány nem a lánya volt, ez egyértelműnek tűnt. Ő lehetett a második feleség. Egyszerre halk, *oudon* játszott makámzene szólalt meg, mire a férfi elém lépett, és figyelmesen a tudtomra adta, hogy korán érkeztem, de kivételt tesznek, felszolgálnak. Mentateát és *basbous*át rendeltem. Amikor elindultam, nagy borraivalót adtam, bár ennek nem a férfi szolgálatkészsége, mint inkább fiatal és kíváncsi felesége volt az oka.

Néhány órával később, kora délelőtt kezdtem az ivást ismét, nagy rutinnal az A la Mort Subite-ben (a hely neve különösen kedvemre való volt: „A hirtelen halál”). Közben elintézttem néhány zavaró telefonhívást, mivel már régen valami plenáris ülésen kellett volna lennem, ami feltehetőleg egy felzárkóztató-érzékenyítő program relevációit taglalta (olyanokat, mint például a világzene béketeremtő ereje, az algír népi konyha bevezetése az iskolai étkeztetésbe), de az ilyen munkát inkább megspórolja az ember, és a különböző bizottság- és párt-sajtóosztályok gyakornoklányaitól kiéneklí az összefoglalót (közben reméli, hogy nem csak szakmai kötelességből válaszolnak és mosolyognak kedvesen), majd összehányja valamelyik, a parlament épületéhez közeli (általában a legközelebbi, a legolcsóbb – a kettő ugyanaz) söröző asztalán.

Később regisztráltam a parlamentben, de mire beértem, már minden lezajlott. Lézengem a büfé körül, kávéztam, a magammal hozott maradék fűgépálinkát a vécében toltam be. Miután valamelyest összeszedtem magam, készítettem néhány unott szelfit Horn Gyula fejszobra előtt. Végül, tehetlenségemben az ösztöneimre hallgattam, és az ingem viseltes állapotára való tekintettel a szuvenírboltban vettem egy *I love EU* feliratú pólót, amit azonnal fel is vettem egy sajtóparaván mögött. Csak ez után tűnt fel, hogy eltévedtem, de senkitől nem volt kedvem megkérdezni, merrefelé jutok ki, mivel még véletlenül sem akartam a tájékozatlan és csetlő-botló kelet-európai látszatát kelteni. Ahogyan a teljesen steril, minden életet és életörömet önmagából kiutasító folyosókon botorkáltam, kezdtem megérteni, hogy az élettől való idegenség a félelem az élvezetek túlhajszolásában eszkalálódik, de teljes, rettenetes alakjában a személyes függőségekben, a teljes egyedüllét, magáraultság pillanataiban jelenik meg. Az izgató, az érzékszerveinket betöltő látvány az esszencia, ami megközelíthetetlen, az ígérlet, a vágy beteljesíthetetlen, mert feloldhatatlanul a látványba van elzárva, akár a szentség a tabernákulumban. Ez felbontthatatlan univerzális törvény. A látvány által ígért, a vágy titokzatos vágyát csak túlhigitott formában, az élmény minimumán tudjuk megszerezni, de az így csak utánérzés, behelyettesítés. A megoldás: gyengébb szert keresni az erősebb helyett. Amikor ez sem sikerül, akkor az ígért élmény negatívja, a hiánya jelenik meg, abból keletkezik a megnyomorító büntudat, amit nem lehet meggyónni, mert arra a kereszténységnek nincsen módszere. A látvány parancsolattá vált. A létezés maximumává. A világ megszabadult önmagától, a vágyak felgerjesztésének médiuma lett.

A falakra felszerelt, európai munkavállalói-vállalkozói programot hirdető plakátok, örökké elégedett, mindig boldog és feltöltődött stockfotó-übermenscheinek elviselhetetlen látványa végül meggyőzött, hogy segítséget kérjek és takarodót fűjjak. Menekülnöm kellett, mivel pontosan tudtam, hogy azok a képek közelebb állnak az egyetlen valósághoz, mint bármi más, amit kimondhatnék. Később egy sajtós faszi keresett Messengeren, meghívott egy esti bulira a főépülethez közeli étterembe. Foglaltak asztalt, nyolcra legyek ott, ha lehet, nézzek ki jól, mert bemutatna néhány „kiéhezett, hónapok óta

steril, minden életet és életörömet önmagából kiutasító folyosókon botorkáltam

elhanyagolt picsának”. A terv végeredményben nem hangzott rosszul, de egyáltalán nem volt kedvem nőikkel érintkezni, ahogyan átöltözni sem. Negyed órával később valahogy mégis meggyőztem magamat arról, hogy ez „jó lesz nekem” és „rámfér”. Az, hogy nekem „jó” lesz, az idővel egészen egyértelműnek látszott, de nekik? Valójában (és erre már nagyon régen rádöbbenem) a „jó” megszerzése csak az önfeladás, a beismert igénytelenség, a túróképesség függvénye.

A VÉGSŐ HÁBORÚ

Amint megérkeztem a mindenki számára az otthonosság, a megzabolázott, a betört világ érzetétől megszállt, de számomra rendkívül kellemetlen és irritáló, a földfelszínt az új embertípus igényeihez hozzáerőszakoló minimalizmussal berendezett L’Improbable-ba néhány renyhe, nedves kézfogás után, azonnal beültettek egy Veronique nevű nő mellé.

Veronique egy, az európai cigányság oktatásáért felelős albizottságában dolgozott, pályázatokat értékelt és díjazott, és az első, de második ránézésre is megállapíthattam, hogy a valódi munka, amit szenvedéllyel, szeretettel csinál az csak és kizárólag titkos mellékállása lehet. Ez abból áll, hogy webkamera előtt drabális műpéniszeket nyel le és lovagol meg. Talán itt érzi igazán önmagát, elidegenítenél, mert valljuk be ez emberibb foglalatosság, mint felzárkóztató projekteket menedzselni. Hamar kiderült (ezzel tovább erősítve gyanúmat), hogy a szokványos csevegőtémák felé, mint a borok, a férfi–női viszonyok, a harmadik világ kizsákmányolása, a gyermekéhezés, a szíriai

háború borzalmi és a párkapcsolati kudarcok nosztalgikus felemlegetése után nem mutat különösebb érdeklődést, és ezért kimondhatatlanul hálás voltam neki. Úgyhogy (mivel egyáltalán nem éreztem benne az ellenem kifejtett ellenállást) végül megosztottam vele egy kiérlelt, a tapasztalatban megpróbált elméletet világunk bukásának lehetséges okairól. Elővezettem, hogy Nyugaton már csak elvétve lehet találni egészséges, hosszan kitartó merevedést. Mert a civilizáció életképességének faktora a betonkemény erekció. Ezért vannak hozzánk képest

elképesztő helyzeti előnyben a bevándorlók. Őket még nem zabálta fel a pornó, rejlik bennük valódi, nem megnevelt, nem megrontott potencia (és nemzőképesség). Nem úgy, mint a szűkebb ismeretségi körömben tartozó férfiak többségében, akik számára a nő már semmit vagy igen keveset, pusztán testet jelent, és inkább az ellenállás nélküli, teljesen szubmisszív virtualitás felé vonzódnak, ott élnek ki beteljesíthetetlen vágyaikat, míg a nőikkel való fizikális és érzelmi érintkezésben inkább rabszolgák, de még inkább aszexuálisak.

Ennek egyetlen oka van: az általános, egyre terjedő infantilizmus, ami abból a tragikus következményekkel járó és rosszul kikövetkeztetett viselkedésprogramból fakad, miszerint a nőknek folyamatosan érzékeltetniük kell a férfakkal, hogy valójában nincsen szükségük rájuk. A nyugati eunuchfajjal szemben egészen más kiindulópontból érkeznek az afrikaiak és az arabok, őket nehéz lesz domesztikálni, ezért ki merem jelenteni, hogy a feminizmus el fog bukni, mert a beáramlókat az erőszakosságuk megmenti majd attól, hogy elvegyék tőlük férfiasságukat. Bár megtörténhet az is, hogy végül ezeket is foglyul ejti az óriásplakátok szenttelen topmodell-tekintete, és végül saját vágyaikon keresztül a nők befogják és vágóhídra terelik őket. Aztán eszembe jutott Allah és az ő hatalmassága, beláthatatlansága és mindenhatósága. Megnyugodtam, hogy ez nem fog bekövetkezni. Az egyetlen, ami biztos, az a nyugati férfi kihalása. Röviden: a végső háború a harmadik világ és a harmadik-negyedik hullámos feminizmus között fog lezajlani. A harci eszközök pedig a nemi erőszak, a kényszerházasság, az önkasztráció és a minden eddiginél jobban eltúlzott abortusz-gyakorlat lesz.

a végső háború a harmadik világ és a feminizmus között fog lezajlani

ÖLNI TUDNI

Mire hosszú monológom végére értem, amit Veronique figyelmesen és szórakozottan hallgatott, és csak néha kuncogta el magát közben, a háttérben beindult a karaoke-party, amiből azonnal kiderült számomra, hogy az egész éttermet kibérelték, tehát minden nő, aki jelen van, „szabad préda”. Egy darabig Veronique-kal táncoltam, de idővel feltűnt, hogy egy másik csávóval kezdett el szemezgetni, így mivel nem tudtam magamhoz és szaporítószerveimhez édesgetni, elengedtem. Vadul inni kezdtem és egyre dühösebbnek éreztem magam.

A nagy mennyiségben elfogyasztott sörök és koktélok pedig addig kínozták az egyébként is rossz formában lévő, elvizenyősödött, felfúvódott testemet, hogy az akadozva működő, folyamatosan sokkos állapotba kényszerített méregtelenítő és kiválasztószervek feladták az elvégzésre váró férfimunkát, és egyszerre, akár egy hosszú exorcizmus után, a számon át távozott belőlem Belzebub. Mindez persze abban (a kiérlelt) dramaturgiai pillanatban, amikor (sokkal később) a hajnali metrón, valahol az egyesült Európa fővárosának nevezett koleraszagú menekülttáborban próbáltam felszedni azt a flamand szukát, akit Charlotte-nak hívtak s aki Veronique-hoz hasonlóan valamelyik a női egyenlőségért felelő felügyelőbizottságban terpesztette a seggét. Azaz szemtelenül fiatalon, sok pénzért volt hivatásos frigid. Egyébként kurvásan, izgatóan hordott hat-hétszáz eurós hivatali szettjében is nagyon aszexuálisnak tűnt, akár egy hetvenhét éves, agonizáló rákbeteg öregasszony. Úgy nézett le az emberre, akár egy kegyetlen és szívtelen madonna, és ebben az értelemben valóban antikrisztusi volt a tekintete. Lélektelen egy nőszemély volt, az biztos. Az egész lénye a megvetés köré összpontosult. Közhely, de végtelenül magányosnak éreztem, láttam magam előtt, ahogyan talán már a vaginája körül vagdossa magát, esetleg a hajvasalójával égeti a combja belső részét. Önmagam kudarcát, egy „leszbikus szajha” és egy „az a nő, aki fél szülni, felesleges” részeg üvöltözéssel nyomatékositottam, és lehagytam a King Baudouin metróállomás taximegállójában (persze még megpróbáltam úriember módjára, végső gesztusként megvárni vele a taxit, de tudtomra adta, hogy most távoznom kell, vagy rendőrt hív), ami ilyenkor egyébként is tele volt bekristályozott etiópokkal, akik a meth mellékhatásaként fellépő kiszáradás miatt állandóan isznak és vizelnek, mint a kikötött barmok. Az egész megálló savanyú húgyszagban úszott, akár egy marhatelep.

Az etiópoknak valahogy a nagy üvöltözésben feltűntem. Láttam, hogy figyelnek, a szemükben észrevettem, éreztem, hogy baj lesz. A menetjegyeket és a bankkártyámat elhagytam valahol az este folyamán, így nem mehettam, bújhattam vissza a föld alá, valamelyik keresztutcában kellett eltűnnöm az emberek között.

Ekkor jutott eszembe (és ezt egészen reális megfejtésnek gondoltam), hogy Charlotte, aki valóban jól ismerte a várost, talán nem véletlenül hozott erre, feltehetőleg arra gondolt, hogy majd a négerek elvégzik a piszkos munkát. Sokáig gyalogoltam a stadion felé, egyenesen a sugárúton, és csak hosszú menetelés után mertem visszanézni. Valóban követtek. Még hozzá hárman is. Egészen az Atomiumig hajtottak a személtládák, ahol behatoltam a parkba. Itt aztán a sötétből és az adrenalin-szint-emelkedéstől egészen kijózanodtam, mélyre szívtam a hideg levegőt, és felkészültem rá, hogy megütközünk, fel sem merült, hogy gyáván összevertem magamat ezzel a három szarházzal. Az otthoni kulcsomomat kotortam elő és az öklömbe vettem. Alaposan rászorítottam, ahogyan egyszer egy taktikai közelharccal foglalkozó Youtube-csatornán láttam. Állítólag így nagyobb, biztosabban lehet ütni, a kulcs pedig az éles felével súlyos sebesüléseket tud okozni, ha szem felé ütünk. Eljött a pillanat, elegendő lett a gyaloglásból, megálltam, és elhatároztam, hogy itt, a fák között bevárom gyilkosaimat. Lesz, ami lesz. Amikor közelebb értek, szinte annyira ziláltam, hogy majd belángolt a tüdőm.

**az egyesült Európa
fővárosának nevezett
koleraszagú
menekülttábor**

No go – Alkony a brüsszeli
Molenbeek-negyedben, 2017
(Alexandre Dulaunoy felvétele)

Nem vártam meg, míg szét tudnak válni, üvöltöttem és nekik rontottam. Az elsőt, a legmagasabbat arconütöttem, az hátrazuhan, a tenyeremen és az ujjaimon pedig a bőr és a hús a kulcs miatt, amit rosszul fogtam meg, felszakadt, ömleni kezdett a vér. A másik kettő oldalról jött rám. Az egyiket gyomorszájon tudtam rúgni, de a másik, a legsunyibb arcú harmadik rövid, gyakorlott mozdulattal rúgott oldalba, majd térden, aztán a nyakamra is kaptam egy ütéset. Szédülten és gyűlölettől fűtve estem neki az elsőnek, aki még mindig a földön feküdt, teljes erőmből rátapostam az arcára, az orra vérezni kezdett, majd vakon ütöttem hátra, ami ugyan semmit nem talált, viszont lehetőséget adott támadóimnak, hogy gerincen térdeljenek. Összeestem a földön, lefogtak, nagy rutinnal vették el mindenemet (még arra is volt lélekjelenlétük, hogy a telefonomból a sim-kártyát kibányásszák egy szándékosan erre előkészített eszközzel), lerángatták még a kabátomat is, majd a mélységből turhát felszíva leköptek és a földön hagytak. Sokáig feküdtem még kiterítve, de valójában hálás voltam nekik, hiszen életben hagytak. Elmondhatom, hogy elégedett voltam. Fordított esetben nem biztos, hogy megkegyelmeztem volna nekik, előtört volna belőlem az uralkodás és a felsőbbtség vágya. Fokozatosan lelassult a pulzusom, kiegyenesedett a légzésem. Figyeltem a fényszennyezéstől vak égboltot, és utólag tudom már, hogy akkor éjszaka képes lettem volna ölni. ■